

Bevezetés

Amikor először találkozunk Ábrahámval, korának viszonylagos kényelmében találjuk őt Háránban, Észak-nyugat Mezopotámiában, az Eufrátesz egyik mellékfolyójának partján fekvő ókori városban, egy folyton nyüzsgő kereskedelmi központban. Ábrahám még apjával Táréval érkezett ide, aki egy ismeretlen ok miatt indult el egy másik nagyvárosból: Úr-Kaszdimból. De csak eddig jutottak, és itt telepedtek le. S talán Ábrahám itt is élte volna le az életét, ha nem éri két olyan erős hatás, amelyek más irányba indítják el az életét...

1. Hatások

(1) **Az egyik ilyen hatás: apjának halála.** Ábrahám, mint első szülött fiú, egyszerre apja örökében találja magát. Aki nemcsak apja minden vagyonát öröklő meg, hanem hirtelen ő lesz a család feje, aki mindenért és mindenkiért felelősséggel tartozik.

(2) **A másik hatás,** és mi ma erre fogunk fókuszálni, hogy ebben az Ábrahámval is teljesen új helyzetben, egyszerre megszólal Isten, aki egy egészen elképesztő utazásra hívja el őt.

2. Véletlen?

Vajon véletlen az, hogy Isten éppen akkor szólítja meg Ábrahámot, amikor annak életében valami egészen új kezdődik el? Vagy nagyon is tudatosan történik mindez? Egy új helyzet, egy új kezdet mindig bizonytalanra teszi az embert, mert kizökkent bennünket életünk megszokott kerékvágásából. A legtöbben **nem szeretjük** ezeket az élet helyzeteket, mert úgy érezzük, hogy valamiféle jól bevált egyensúlyt borítanak fel, amiben jól éreztük magunkat. De Isten jól tudja, hogy szükségünk van kihívásokra, arra, hogy időnként kimozdítson bennünket kényelmes komfortzónánkból. Istennek néha fel kell ráznia bennünket, hogy felébredjünk egyfajta lelki szendergésségből, és újra élettel és tüsszel teljen meg a szívünk! Nem véletlen tehát, hogy Isten éppen akkor és éppen ebben a helyzetben szólítja meg Ábrahámot, amikor. És nem véletlen az sem, hogy velünk is ezt teszi, amikor új utak, új szakaszok kezdődnek el az életünkben, akár csak most ez az új esztendő.

3. Indulj!

Isten határozottan szól Ábrahámhoz: *Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!* – Isten szava egyértelmű: Indulj! Nem maradj egy helyben! Ne pazarold tovább az idődet ott és arra, amiben vagy! Isten szava nemcsak egy parancs, hanem sokkal több, mint parancs! Mert egyszerre útmutatás, kiút, kapaszkodó, sőt új cél, amely újra és új értelmet ad Ábrahám életének.

Isten új céllal ajándékozza meg Ábrahámot! Ebben az új élethelyzetben, az apja elvesztéséből fakadó gyászával a háta mögött és a rászakadt családfői szerepéből fakadó kihívásával maga előtt, éppen erre volt a legnagyobb szüksége. Isten úgy kezdi el a lelkét vigasztalni, erősíteni és gyógyítani, hogy egy új célra irányítja a tekintetét. Egy olyan ígérettel ajándékozza meg őt, amely felcsillant előtte egy páratlan lehetőséget: valami jobbat készítettem számodra, mint amiről álmodtál.

Mi ebben a vigasztaló? Egyfelől az, hogy Isten szavai azt üzenték Ábrahámval, hogy a Mindenható **számol veled, törődik veled, értékeli.** Valamit, nem is akármit, egy új hazát, egy új

2 | Egy új út kezdetén – 1Mózes 12,1.

otthont, egy ezzel sok-sok új lehetőséget készített el a számára. Másfelől Isten szavai biztossították afelől, hogy **Isten vezetni akarja őt**, mert ő akarja megmutatni számára ezt a számára elkészített földet.

Ebben az évben mi is kaptunk 8.760 órát, 525.600 percet, 31.536.000 másodpercet. Valamit Isten a számunkra is elkészített: lehetőségeket, áldásokat, győzelmeket és mélységeket is, amelyek mind-mind megtanítanak majd bennünket valamire, amitől többé lehetünk. De vajon 8.760 óra múlva mennyi válik majd valóra mindebből?

4. Fontos kérdések

Isten tehát azt parancsolta Ábrahámnak, hogy induljon el arra a földre, amit Ő készített el a számára és ahová Ő akarta vezetni őt. **Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!** – ennyit mondott Isten. Nem ragozta azt, hogy milyen lesz az a föld, amit elkészített, nem ecsetelte az úton rájuk váró nehézségeket. Ábrahám Isten szavából két dolgot érthetett meg: el kell hagynia a régi életét – a régi földjét, a rokonságát, az apja házát, és el kell indulnia új otthona felé.

Isten elég szűken mérte az információkat, nem? Egy ilyen nagy döntéshez, amit Ábrahámnak meg kellett hoznia, ami nem csak az ő életét, hanem a rábízottakét is átírja majd, nem kellett volna sokkal több, sokkal pontosabb információ? **De nem mondott Isten eleget?** Elmondta, hogy Ő készített valami jót Ábrahám számára. Elmondta, hogy Ő vezeti majd az odavezető úton. Biztosította afelől, hogy megáldja az életét, azaz nem hagyja el őt, Ábrahám végig az Ő isteni jelenlétében és védelmében élhet. Ígéret, vezetés, közösség. – ezt mondja Isten. Ez nem elég? *Egyébként is azon úton, amire Isten Ábrahámot hívta, amire rá kellett lépnie, az a hitről, a bizalomról és a bátorságról akart számára valami olyasmit tanítani, amit addig elképzelni sem tudott!*

Isten ezért már itt az út kezdetén olyan kérdések megválaszolására készíti Ábrahámot, amin az egész út sikere múlik majd! *Hiszel Isten ígéretének? Rá mered-e bízni magad Isten vezetésére? Van-e bátorságod Isten jelenlétében járni?* Akkor és csak akkor van értelme Ábrahámnak útra kelnie, ha ezekre a kérdésekre határozott igennel tud felelni! Mert az az út, amelyre Isten Ábrahámot indítja ezt a három dolgot fogja megpróbálni: a **hitét**, azt, hogy igaznak tudja-e elfogadni Isten szavát, a **bizalmát**, azaz tudja-e magát a láthatók ellenére Isten vezetésére bízni, és a **bátorságát**, vagyis a szenvedések, küzdelmek között is kész-e hűségesen Isten mellett kitartani.

Befejezés

Ennek az új évnek a kezdetén, amikor Isten bennünket is egy ismeretlen új útra hív, egy 8.760 napos utazásra, számunkra is állnak Isten kérdései! *Hiszel Isten ígéretének? Rá mered-e bízni magad Isten vezetésére? Van-e bátorságod Isten jelenlétében járni?*

Egyszerre könnyű és egyszerre nehéz erre a kérdésre igennel felelni. Könnyű, mert könnyű lelkesedni, meg az út elején még tele van lendülettel az ember, és még azt sem ismeri, amit az ismeretlen tartogat a számára. De nehéz igent mondani, mert az ember ismeri önmagát, mert félelmetes az ismeretlenbe nézni. Ezért talán nem is igent vár tőlünk az Isten, csak egy csendes, alázatos mondatot, amiben több a hit, mint egy könnyelmű igenben. Elég, ha csak annyit mondunk: „*Uram! Legyen meg a te akaratod!*”